

VLADIMÍR POKLOP

OSTROVY ZAPOMNĚNÍ

Vladimír Poklop

Ostrov zapomnění

© Vladimír Poklop, 2025

© Ilustrace: Zuzana Olivová

První vydání knižní verze 2025

První vydání elektronické verze 2025

Vydalo nakladatelství KOPP,

Šumavská 3, 370 01 České Budějovice,

tel.: 386 460 474, 773 780 628

e-mail: knihy@kopp.cz;

Internet: www.kopp.cz

ISBN 978-80-7232-640-2 (print)

ISBN 978-80-7232-646-4 (pdf)

ISBN 978-80-7232-647-1 (epub)

ISBN 978-80-7232-648-8 (mobi)

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této knihy nesmí být reprodukována, skladována ve vyhledávacím systému nebo předávána v jakékoli formě nebo jakýmkoli prostředkem elektronickým, mechanickým, fotokopírováním, nahráváním nebo jinak bez předchozího svolení vydavatele.

Nasledující text vznikl za přispění editora, grafika, sazeče, korektora a mnoha dalších. Všichni vám společně s autorem děkujeme za zakoupení této knihy.

Pokud jste se k textu dostali bez zaplacení a kniha se vám líbila, podpořte prosím vznik publikace zakoupením jedné kopie na

www.kopp.cz

Obsah

(1)	5	(23)	196
(2)	12	(24)	202
(3)	19	(25)	209
(4)	28	(26)	216
(5)	40	(27)	224
(6)	52	(28)	229
(7)	62	(29)	237
(8)	67	(30)	242
(9)	77	(31)	251
(10)	84	(32)	258
(11)	91	(33)	266
(12)	99	(34)	275
(13)	114	(35)	284
(14)	121	(36)	293
(15)	128	(37)	302
(16)	134	(38)	313
(17)	141	(39)	326
(18)	152	(40)	334
(19)	162	(41)	342
(20)	171	(42)	349
(21)	179	(43)	355
(22)	188		

Mé ženě Andree

(1)

Probudilo mě brnění v zápěstí.

„Ale ne,“ prolétlo mi hlavou.

Zapomněl jsem zrušit buzení. To ten večírek a dlouhá afterparty. Automaticky jsem přešel prstem po vnitřní straně předloktí a otevřel oči. Levé ucho mi lehce ovíval teplý přerušovaný vánek. Stočil jsem hlavu. Dian lehce pochruchovala s nosíkem zabořeným do polštáře. Zkontroloval jsem i pravou stranu. Gai naopak ležela na zádech, ústa přísně sevřená, ruce zkřížené na příkrývce.

Zaváhal jsem, jak opustit postel, abych děvčata neprobudil. Vyřešil jsem to tak, že jsem se protáhl pod příkrývkou nohama napřed a sklouzl z postele. Tiše jsem opustil pokoj a přešel do koupelny.

Usmál jsem se na sebe do zrcadla a cvičně nahodil bicáky. Rád jsem se prohlížel nahý. Ne, že bych byl narcista, ale bylo se prostě na co dívat. Nedivil jsem se děvčatům, že i ony mě rády vidí nahého. Natočil jsem se bokem, zdvihl ruce a propnul tělo od zápěstí až po konečky prstů na nohou. Zopakoval jsem to i na druhou stranu a usmál se na sebe. Dokonalé tělo i ve třiceti a to jsem ani nemusel moc cvičit. Vstoupil jsem do sprchy.

„Třicetsedm stupňů,“ zadal jsem teplotu a vzápětí se na mě spustil proud teplé vody.

Z koupelny jsem přešel do kuchyně. Cítil jsem hlad, ale zároveň jsem nechtěl snídat bez děvčat. Zkontroloval jsem čas. Bylo půl deváté.

„Čas na budíček,“ rozhodl jsem se.

Vrátil jsem se do ložnice, poodhrnul pokrývku a začal oběma děvčatům jemně masírovat kotníky. Gai se nespokojeně překulila na bok, pokrčila nohu a ukryla ji pod příkrývku, zatímco Dian vykopl levou a málem mě s ní trefila do obličeje. To mě naštvalo. Já se je tak ohleduplně snažím vzbudit a ony takhle?!

„Je ráno. Vstáváme!“ vykřikl jsem.

„Co blbneš?“ zavrčela Gai.

„Je skoro devět a je Den Vyhnání,“ připomenul jsem.

„Příští rok bude taky,“ odsekla Dian.

„Bylo by vám líto, kdybyste přišly o průvod.“

Přemístil jsem se do kuchyně, objednal si šálek kávy s mlékem a poslouchal, jak se jedna po druhé snaží vyprostit zpod deky. Ozval se zvuk tekoucí vody a já mohl pokojně dopít kávu. Po chvilce se obě objevily ještě rozespalé a pomačkané.

„Jsi hrozný,“ oznámila mi Dian a posadila se.

„Jablečný džus a kukuřičné lupínky,“ objednala si.

„Pro mě dva tousty s jahodovým džemem a kávu,“ doplnil jsem objednávku.

Gai si přisedla k nám hledíce na levé předloktí. Na jejím obličeji se střídala škála úsměvů, svaštělého obočí, úsklebků a dalších grimas doprovázejících kontrolu chatů. S Dian jsme na ni trpělivě hleděli, dokud nedokončila svoji obvyklou ranní rozcvičku.

„Bylinný čaj a dvě koblihy,“ ozvala se, aniž vzhledla.

„Objednávka kompletní,“ potvrdil jsem, jakožto majitel bytu.

„Něco důležitého?“ zeptala se Dian.

„Jen noční pozdravy. Zdá se, že přátelé v našich skupinách ještě vyspávají,“ odpověděla Gai.

„Není divu. Byl to náročný večer. Rozloučení se studiem a se svobodným životem,“ podotkl jsem.

„Překročili jsme práh dospělosti,“ přisvědčila Gai.

Za mnou se ozvalo cinknutí. Vstal jsem a vyndal z přípravy objednané snídáně.

„Takže, co je dnes na programu?“ zeptal jsem se.

„Když už jsi nás vzbudil, tak si nemůžeme nechat ujít průvod. A na odpoledne se něco objeví, až se rozběhnou chaty. Mě nic nenapadá, ale někdo určitě vymyslí něco zajímavého. Máme čas. Přidáme se,“ řekla Gai.

„A kdy chcete předstoupit před komisi?“ nadhodila Dian.

„Díky za připomenutí. Objednám se na zítřek, nechci čekat na konec týdne. Mám jasno, co chci dělat,“ pohlédla na ni Gai.

„Ty můžeš mít jasno, ale rozhodne MAI. A ta může mít o tvých vlohách a o budoucnosti jiný názor, než ty,“ řekl jsem.

„Co vy?“ odvětila Gai.

„Já jsem také pro zítřek. Chci to mít co nejdříve za sebou,“ řekla Dian a obě se na mě zadívaly.

„Spíše to nechám na konec týdne. Musím si ještě všechno projít hlavou. Zatím nevím, čím bych chtěl být,“ řekl jsem.

„Že nás to nepřekvapuje,“ utrousila Gai jedovatě.

„Přihlas se spolu s námi,“ řekla Dian.

„Rozmyslím se,“ odpověděl jsem.

„Už nás objednáвам,“ nedala mi Gai čas na manévrování.

„Potvrzeno. Zítřka ve 13.00. Všichni tři,“ pohlédla na nás.

„Tak dobře,“ rezignoval jsem.

„Alespoň budeš mít ve zbytku týdne čas připravit se na pracovní život,“ řekla Gai a zakousla se do koblihy.

Snídaně probíhala v tichu. Dian i já jsme si podobně jako předtím Gai kontrolovali chaty v rámci našich skupin. Jak po ránu přibývaly minuty, začínaly se objevovat první příspěvky. Většinou videa a fotky z proběhlé noci a také několik návrhů pro dnešní den.

„Odpojuji se,“ oznámila Dian a ťukla na zápěstí.

„Nestačili bychom průvod,“ souhlasil jsem a i já se odstříhl od nekonečné řady chatů.

Jen Gai si soustředěně malovala prstem po předloktí a dojídala přitom druhou koblihu. Uklidil jsem talířky a hrnky zpět do přípravy.

„Máme tak půl hodiny, pokud pak nechceme spěchat,“ připomenul jsem dívkám.

Ani jedna nereagovala, ale obě zamířily do šatny. Na první červený den bylo dost chladno a tak jsem si vzal dlouhé kalhoty, triko a mikinu. Ustlal jsem ložnici a uchýlil se do kuchyně, kde jsem si zapnul telestěnu.

„Desetiminutový akční příběh. Pronásledování skupinky pravěkých lidí chránících unesenou mladou dívku dvojicí lidožravých pravěkých lvů. Výzbroj – kopí a kamenné sekery. Dívka se musí dostat v pořádku do jeskyně, kde žijí. Scéna – hornatá oblast, úzké údolí s divokou bystrinou zarostlé keři a vysokou trávou. Dramatická, nepříliš hlasitá hudba,“ zadal jsem umělé inteligenci.

AI potvrdila na obrazovce zadání a přede mnou se rozběhl objednaný příběh. Než děvčata ukončila svoji přípravu, měl jsem ho shlédnutý až do konce.

„Jsi nachystaný?“ zavolala Dian z haly.

„Vtipálku,“ utrousil jsem a vypnul obrazovku.
Obuli jsme se a přešli k výtahu. Vyplivl nás v přízemí a my vyšli ven.

„Koloběžku nebo auto?“ zeptal jsem se.

„V autě by mohla Gai chatovat,“ odvětila Dian.

„To zvládnou i na koloběžce. Je docela hezky,“ řekla Gai, soustředěně se mračíc na své předloktí.

Nedokázal jsem pochopit, jak dokáže zvládat nepřetržitou komunikaci a souběžně s ní vykonávat většinu jiných úkonů. Skoro každý se během dne alespoň na několik hodin odpojí od sítě, ale Gai ne.

Vzali jsme si tři ze zaparkovaných koloběžek a rozjeli se.

„Až k amfiteátru se na nich nedostaneme,“ křikla na mě Dian.

„Uvidíme. Pojedeme, kam až to půjde a zbytek dojdeme pěšky. Bude tam určitě spousta lidí,“ odpověděl jsem.

„Jako každý rok,“ pokývla Dian.

Proplétali jsme se stále houstnoucím provozem. Většina obyvatel zvolila jako my podobný způsob dopravy a tak jsme nakonec raději odstavili naše stroje na nábreží a pokračovali dál pěšky.

„Měli jsme si vzít inliny,“ prohodila Gai.

„Možná jsme sem ani nemuseli chodit,“ podotkla Dian, rozhlížeje se kolem sebe.

„Je to tradice,“ řekl jsem.

„Nejen tradice. Je to připomenutí, čím jsme a čím se můžeme stát,“ dodala Gai poučně od svého předloktí.

S Dian jsme na sebe pohlédli přes její skloněnou hlavu a usmáli se.

„Já vás vidím,“ upozornila nás Gai.

„Jak nás můžeš vidět, když pořád zíráš na svůj biodisplej,“ podivila se Dian.

„Stíhám všechno,“ sdělila nám Gai a vrazila do muže stojícího před ní.

„Omlouvám se,“ řekla a konečně zdvihla hlavu.

Amfiteátr tvořily dvě polokruhové tribuny. Vcházelo se do něj i vycházelo širokou východní bránou obrácenou k městu. Západní brána byla obrácená k Divočině a vždy zavřená. Kromě Dne Vyhánání. Před východní bránou se dav slil do zástupu postupujícího jednolitě vpřed. Vpluli jsme s ním do útrob amfiteátru, abychom

zamířili křížně přes plochu arény k protilehlé straně a odpoutali se tak od něj. Dian vystoupala po západním schodišti na horní tribunu a my za ní. Většina příchozích se snažila obsadit spodní patra, aby byla co nejbližší vyhnancům, ale my si zvolili za náš cíl poslední a nejvyšší řadu. Prodrali jsme se vzhůru a usadili se uprostřed na volná sedadla.

Otevřel se nám odsud panoramatický výhled nejen na plochu arény a tribuny amfiteátru, ale i na část města a vnějšího perimetru, obkružujícího a chránícího město a farmářské pásmo. Hnědé, žluté a zelené pásy zemědělské půdy narušovaly stříbřité pásy skleníků a skladů. Za nimi se tyčila bariéra perimetru lemovaná vrtulemi větrných elektráren. Za hranicí perimetru začínala zeleň Divočiny. Travnaté stráně a louky s keři a osamělými stromy přecházely v nekonečný les táhnoucí se všemi směry až k modravému obzoru. Amfiteátr byl vystavěn na samém okraji města a jeho západní bránu spojoval s hranicí perimetru necelý kilometr široké šterkové cesty lemované z obou stran zdmi.

Obrátil jsem pohled zpět k amfiteátru. Tribuny se postupně plnily. Den Vyhnání si většina obyvatel města nechtěla nechat ujít. Pro některé to byl zvyk, pro jiné povinnost a pro zbytek zajímavé povyražení. Nebyl jsem si jist, jak tomu bylo u mě. Nejspíše zvyk. Jako dítě jsem sem chodil s rodiči každý rok.

Zkontroloval jsem čas. Do proslovu zbývalo ještě několik minut a zdálo se, že amfiteátr bude i tento rok jako obvykle plný.

„Nikdo si nechce nechat ujít podívanou na odsouzence. Jako kdysi v dávnověku. Tam byly popravy spojované s lidovými veselíci,“ podotkla Dian.

„O čem to mluvíš!? Tady přece nejde o popravu. Jen o vyprovození lidí opouštějících naši komunitu,“ sekla po ní pohledem Gai.

„Jaký je v tom rozdíl?“ podivila se teatrálně Dian.

Gai tleskla dlaněmi a ukázala si na ústa.

„Moc žvaníš! Zítra máme komisi,“ odezřeli jsme.

Dian pokývla a odvrátila pohled.

Dále jsme raději nemluvili. Tribuny se mezitím takřka zaplnily. Do proslovu zbývalo stále ještě několik minut a tak jsem využil

zbývající čas na kontrolu chatů. Našel jsem v nich dva inspirativní návrhy, jak strávit odpoledne a opět se odpojit.

Na dolní tribuně protilehlé strany amfiteátru se objevil houf postav. Obří obrazovka nám přiblížila osobnosti města včetně preska Gori Maesena. Presk pozdravil tribuny a zdvihl rozpažené ruce na znamení, abychom povstali. Tribuny se zavlnily a do šumu zvedajících se těl zazněly první tóny hymny. Lidé ztichli. Někteří včetně Gai stáli s pravou rukou přitisknutou k srdci. My ostatní jsme prostě jen stáli a čekali, až krátká hymna skončí. Dozněla a my se opět začali skládat do sedadel.

„Díky, díky! Ahoj všem! Díky za to, že jste přišli,“ zazněl nad amfiteátretem Goriho jásavý hlas.

„Tak jsme zase tady. Je to skvělé, vidět vás všechny! Nádhera. Je tu plno a to se jistě mnoho z těch, kteří tu také chtějí být, prostě neprotlačilo dovnitř. I je zdravím,“ zamával na obří obrazovce rukou.

„Chci vám všem připomenout, proč tu jsme. Proč se tu scházíme každý rok.

Jsme komunita. Homogenní komunita. A právě v homogenitě je naše síla. Jsme organismus. A každý živý organismus vylučuje čas od času ze svého těla odpad. Vylučuje zbytečné a škodlivé látky. A tak i naše komunita musí dnes vyloučit svůj odpad. Je to ozdravný proces, bez něhož by se rozložila.“

„Blb. Asi se inspiroval pro ten proslov ráno na záchodě,“ špitla vedle mě sedící Dian.

„Proto jsme tady. Proto se tu scházíme každý rok. Abychom si připomenuli naši soudržnost. A abychom vyprovodili ty, kteří se jí snaží narušit.

Nejsme přísní soudci. Každý z nás během roku učiní řadu věcí, na které nemůže být úplně hrdý. Jsme k tomu vzájemně tolerantní. Je to v rámci mezí, které jsme si stanovili. Pokud ale někdo překračuje tyto meze a odmítá naši soudržnost, musí nás opustit. Je to jeho volba. A jeho rozhodnutí. Ne naše. To on je za to zodpovědný. Ne my. My jen s těžkým srdcem přijímáme vůli těch, kteří nás chtějí opustit. A respektujeme ji. Je to jejich volba.

A tak i dnešního dne po roce vyprovodíme na jejich cestě do Divočiny skupinu těch, kteří se tak rozhodli. Potěšující je, že je jich méně než v minulém roce. Šedesát dva. Půl promile naší populace.

Je to hodně nebo málo? Nevím. Řekl bych, že přiměřeně. A věřím, že příští rok jich bude ještě méně. Že naprostá většina z nás si uvědomuje, že naše základní pilíře „**Přímá demokracie**“ a „**Homo-genita**“ jsou nám vlastní a zaručují naši prosperitu a budoucnost.“

Na hlavní obrazovce se objevila velkým písmeny obě hesla.

„A tady je máme!“ zvolal Gori a ukázal rukou k bráně, ze které obvykle vybíhali sportovci ke svému klání.

Nyní z ní vystoupil kordon policistů v šedých uniformách následovaný dvojstupem vyhnanců. Byl to z naší výšky jen takový hádek. Amfiteátr ztichl.

Vyhnanci se zastavili a policisté je obstoupili z obou stran. Připadalo mi, že je jich více než samotných vyhnanců a pomyslel jsem si, že je to přehnané. Vyhnanci neměli na rozdíl od policistů jednotný oděv, byli v civilu. Bez vybavení, bez náhradního oblečení, bez nástrojů či zbraní. Žádná zavazadla. Jen oblečení, které měli na sobě.

Rozezněl se gong a vyhnanci se spolu s policisty dali do pohybu k západní bráně. Nevyprovázelo je volání ani výkřiky z hlediště. Jen údery gongu jako zvonění posledního soudu. Ani vyhnanci nepronášeli žádné proslovy nebo poslední výzvy ke svým rodinám, příbuzným a přátelům. Odcházeli mlčky s hlavami sklopenými a s očima upřenými před sebe. Věděli, že v nejbližších hodinách nebo dnech je čeká neodvratná smrt. V Divočině nemohli přežít. Jen několik z nich se rozhlíželo po tribunách, jako kdyby chtěli najít a rozloučit se s lidmi, kteří je po celý život obklopovali.

Pomalým pochodem prošli západní bránou a my mohli sledovat jejich další postup na obrazovce. V horních řadách jsme je viděli přímo, ale jak se vzdalovali, i my raději obrátili oči k obrazovce. Cesta k perimetru jim trvala téměř dvacet minut. Nuda, ale tradice. Brána ve zdi perimetru se otevřela a policisté se před ní zastavili. Dvojstup vyhnanců jí prošel a brána se za nimi opět zavřela. Obrazovka ještě několik okamžiků ukazovala obraz z kamer na druhé straně zdi a tak jsme viděli, jak se vyhnanci zastavili a bezradně se rozhlížejí, kam se mají vydat. O něčem se dohadovali a pak zamířili

travou k okraji vzdáleného řídkého lesa. Obraz zmizel a až nyní konečně utichl gong.

„Smutný obraz. Pro nás všechny. Přejme si, ať každý rok jejich počet klesá. Rád jsem vás viděl! Mějte se! Užijte si dnešní den!“ rozloučil se s námi Gori a se svojí svitou upustil tribunu.

Hlediště se rozševalo. Lidé vstávali a dávali se do pohybu. My nahoře jsme zůstávali v klidu, dokud se neuvolní schodiště. Pohledem jsem zalétl zpět za skupinou vyhnanců. Nenašel jsem je. Možná byli skryti za zdí perimetru nebo už byli příliš daleko. Postřehl jsem ale rychlé temné stíny mířící jejich směrem.

„Vlci,“ určil jsem.

Pootevřel jsem ústa, abych na ně upozornil děvčata, ale raději jsem je zase zavřel.

„Není to velká smečka. Neodváží se je napadnout. A vyhnanci se určitě blíží k lesu, mohou se tam někde schovat. Jenže na jak dlouho? Naštěstí už jsou daleko. Pokud se tam odehraje nepěkné divadlo, my ho zůstaneme ušetření. Lidé se rozmluvili, takže nebude slyšet žádné vytí ani výkřiky,“ pomyslel jsem si.

„Pojďme,“ vyzval jsem raději děvčata a zdvihl se.

„Nespěcháme. Počkáme, až se uvolní schodiště,“ řekla Gai.

„Už se uvolňuje. Nechci jít jako poslední nebo na nás dole nezbyde žádné přibližovací,“ namítl jsem.

„Tak jo,“ utrousila Gai a také se zdvihla.

(2)

„Příští rok už sem nejdu. Nemůžu toho blba vidět ani slyšet,“ utrousila Dian v zácpě na schodišti.

„Podle mě ho tu příští rok neuvidíš,“ řekla Gai.

„Za to uřeknutí? To by mu patřilo. Ze všech presků, které jsem zažila před ním, je on ten nejhorší,“ řekla Dian.

„Jaké uřeknutí?“ podivil jsem se.

„Půl promile populace,“ zaznělo od obou děvčat.

Pokrčil jsem rameny.

„No tak. Kolik je obyvatel NewPari podle oficiální statistiky?“ dotázala se Dian.

„Něco přes tři sta tisíc?“ zamyslel jsem se.

„A pokud je šedesátka půl promile naší populace, tak kolik je podle milého Goriho obyvatelstva v našem městě?“

„Nóó,“ snažil jsem se to číslo vypočítat zpaměti.

„Sto dvacet tisíc,“ ztratila se mnou Gai trpělivost.

„Trochu nepoměr, ne!?“ řekla Dian.

„Spíš Gori jen tak něco plácnul, aby nás pobavil,“ namítl jsem.

„To si nemyslím. Podle mě dělal frajera, zjednodušil si řeč, kterou mu připravili, aby mu šla lépe z pusy a přidal si do ní něco svého, aby jí dodal dramatičnost. To se mu jako obvykle nepovedlo, ale tentokrát to zvorál pořádně,“ uchechtla se spokojeně Dian.

„Do konce příštího týdne budeme mít nového preska. Vsaďte se, že vyhlásí hlasování nejpozději do pátku,“ souhlasila Gai.

„Vždyť je to jedno. Presk jako presk. Někdo to dělat musí. Dívali jste se na návrhy na odpoledne od Divočáků a od Šprtů?“ přesměroval jsem hovor do oblasti, která mě zajímala více než politika.

„Nemáš dnes náhodou ten pozdní oběd s rodiči?“ podivila se Dian.

„To je spíš taková předsunutá večeře. Mám ještě čtyři hodiny čas. Přece ho nestrávím s rodiči. Stačí, že do mě budou hučet celý večer. A to tam ještě bude strýc,“ řekl jsem.

„Mně se líbil návrh Šprtů. Je originální. Prověrka pevnosti charakterů,“ navrhl jsem.

„Spíš soutěž v zírání. Pokud jsem je pochopila, tak si někoho vybereme a budeme na něj jen tak zírat a čekat, jak bude reagovat. Mně to připadá dementní. To je nápad tak pro patnáctileté,“ namítl Dian.

„Mohlo by to být zajímavé. Je to ale na hraně. Pokud někdo dostane hysterák, může to nahlásit na policii jako obtěžování,“ zamyslela se Gai.

„Tak Divočáci?“

„To žebrání? Nepřipadá mi to o moc chytřejší,“ řekla Dian.

„Tak jsi měla navrhnout něco ty. Jen kritizuješ,“ vytkl jsem jí.

„Bude tam Ozz a ten hraje dobře na kytaru,“ upozornila Gai.

„Tak dobře, poslechneme si Ozze,“ povzdechla si Dian.

„Sraz je za čtyřicet minut na náměstí před vchodem do parku,“ zkontrolovala Gai koordináty.

„Budeme muset asi pěšky,“ upozornil jsem je.

Dole jsem se rozběhl ven, abych zkusil sehnat nějaké vozítko, ale jak jsem správně prorokoval, všechna už byla rozebrána. Vydali jsme se tedy na pěší procházku. Děvčatům to, zdálo se, nevadilo. Klábo-sili jsme o posledních dnech strávených na univerzitě a odhadovali budoucí povolání našich spolužáků. Ulice byly plné lidí. Oteplilo se a řada svědků odchodu vyhnanců z NewPari se procházela nebo zasedla do kaváren, aby probrala své dojmy.

My pokračovali širokými ulicemi města k náměstí Svornosti. Přešli jsme řeku a pokračovali po pěší zóně. Nespěchali jsme a raději se rozhlíželi po volných koloběžkách nebo kolech. U jedné z kaváren jsme měli konečně štěstí. Stála tam volná koloběžka pro dvě osoby, na kterou jsme se všichni tři vměstnali. Já se ujal řízení a děvčata za mnou se s nadšeným vřískáním snažila udržet rovnováhu.

Před náměstím jsem odstavil naše vozítko a my zamířili ke vstupu do parku. Tam už byl shromážděn hlouček členů klubu Divočáků, z jehož středu zaznívaly akordy kytary. Ozz čaroval s temperamentními rytmy a hlouček přihlížejících rostl o další diváky. Protlačili jsme se kupředu a spatřili Ozze sedícího na židliče s velkým kloboukem před sebou.

„Přispějte. Pokud posloucháte, přispějte symbolickým darem,“ vyzval posluchače jeden z Divočáků a jako první příkladně vhodil do klobouku snad nějaký korálek. Nepostřehl jsem, o jaký předmět šlo.

„Správný nápad. Vyjádřeme tím naši podporu a také soudržnost,“ přidal se další a i on něco přihodil do klobouku.

Několik Divočáků tomu zatleskalo a další z nich se postupně trousili ke klobouku, aby vhodili nějakou maličkost.

„Vy nepřispějete? Vždyť posloucháte,“ otočil se jeden z Divočáků ke dvěma ženám, které se zastavily, aby si poslechly Ozzovy melodie.

„A čím? My jen jdeme kolem,“ namítla jedna z nich.

„Ale zastavily jste se a posloucháte.“

„Přispět, přispět!“ ozvalo se skandování.

Ženy se po sobě rozpačité podívaly a zalovily ve svých kabelkách.

„Blbina,“ utrousila Dian.

„Čím přispějeme my? Odešli jsme nalehko a nic u sebe nemám,“ nadhodil jsem.

Dian se ušklíbla a poodběhla ke šterkové cestě. Sehnula se, sebrala několik kamínků a rozdala nám je.

Ozz pokračoval ve svém představení a my se starali, aby každý, kdo se zastavil nebo i jen procházel kolem, přihodil nějakou drobnost do klobouku. Bavilo mě sledovat reakce kolemjdoucích. Někteří se tomu zasmáli a rádi přispěli nějakou drobností, i když jim muselo být jasné, že vše, co se ocitne v klobouku, nakonec skončí v koši. Jiným to zjevně bylo nepříjemné, ale netroufli si postavit se skandující skupince, která je obklopila a s rozpačitými výrazy hledali po kapsách, v kabelkách nebo batůžcích něco, co by mohli přihodit. Někteří, se snažili na poslední chvíli změnit směr a vyhnout se našemu hloučku, ale i ti byli polapeni do kruhu postav s propojenýma rukama, který je za povzbuzujícího halekání nenásilně dotlačil k Ozzovu klobouku. Nakonec každý něco vhodil.

„Pojďme pryč. Je to trapný,“ vyzvala nás Dian.

„Náhodou, je to zábava. Je Den Vyhnání a nikdo se neodvází narušovat soudržnost. Z psychologického hlediska zajímavý experiment,“ oponovala Gai.

„Jestli se chcete dál účastnit téhle trapárny, je to vaše věc. V tom případě ale tu vaši soudržnost naruším,“ řekla Dian.

„Netrhej komunitu,“ vyzval ji jeden z Divočáků, který zaslechl její výhrady.

„Jo, je to hra. Ještě chvíli,“ přidal jsem se.

Dian chtěla Divočákovi něco odpovědět, ale rozmyslela si to.

„Tak ještě chvíli a pak mizím. Mám hlad.“

V tom okamžiku jsem zahlédl tu ženu. Přicházela z parku a jako každý z toho směru nemohla při vstupu na náměstí minout náš hlouček. Nedokázal jsem určit, jestli je to dvacítká nebo třicítká. Starší nebyla. Připadala mi v mém věku, ale dospělejší. Zpozorovala včas, co se tu děje a mohla se otočit, vrátit se do parku a vejít na náměstí z jiné strany. Pokračovala ale klidně dál. Opustila park a uhnula mírně doprava, aby nás obešla. To už si jí všimli také dva z Divočáků a zastoupili jí s rozpaženýma rukama cestu.

„Přispěj za poslech kouzelné kytary, přispěj nám,“ pokřikovali. Ani nezpomalila a rukama odstrčila obě postavy, jako kdyby rozhrnovala závěs.

„To je útok! Fyzický útok! Porušení homogenity,“ zavřeštěl jeden z postižených.

Okamžitě jsme kolem ní vytvořili kruh protestujících postav. Musela zastavit, jinak by do nás vrazila.

„Omluv se, omluv se. Přispěj, přispěj,“ skandovali jsme.

Klidně si nás měřila. V jejích očích jsem nerozpoznal nervozitu ani strach. Spíše se mi zdálo, že v nich vidím pobavení.

„Narušujete moji svobodu. Uhněte z cesty!“ zazněl její hlas.

„Přispěj, přispěj,“ povykovali jsme.

„Poslední varování, opičáci,“ pronesla a vrazila přitom obě ruce do kapes své pletené vesty.

„Přispěj, přispěj!“

Náhle jsem inkasoval úder. Jako kdybych v plném běhu narazil do stěny. Odmrští mě dva kroky dozadu a já se ocitl na zádech. Prolétla mnou ostrá bolest a zakousla se do každé části mého těla. Nemohl jsem se pohnout, ani vykřiknout. Byl jsem jako ochrnutý. Lapal jsem po vzduchu jako ryba na suchu a snažil se nadechnout. Stejně se vedlo i ostatním. Na dlažbě se nás válelo více než dvacet.

„Nějaký prostorový paralyzér,“ prolétlo mi hlavou. „Něco takového snad ani nemá existovat!? A pokud ano, určité se to nesmí používat!“

Vytáhla ruce z kapes a vykročila nevzrušeně přes ležící postavy. Náhle se zarazila. Hleděla na mě. Vlastně za mě. Stočil jsem hlavu a spatřil Dian, klečící za mnou, obličej sešklebený bolestí. Byla zřejmě krytá mým tělem a omračující úder ji nezasáhl naplno.

„Kurva,“ zasykla.

Neznámá udělala dva kroky naším směrem. Skoro na mě šlápla, jako kdybych tu nebyl. Nahnula se k Dian a zkoumavě si ji prohlížela.

„Dian Zega?“ zeptala se.

„Jo! A kdo jsi sakra ty?“ odvětila Dian.

Neodpověděla. Napřímila se a vykročila ven z našeho kruhu. Podařilo se mi stočit hlavu a sledovat, jak prochází náměstím a postupně mizí z dohledu. Někteří lidé se zastavili a snažili se po-

chopit, co se nedaleko nich odehrálo, ale nikdo nezasáhl, ani k nám nepřispěchal, aby pomohl.

Ti, kdo k nám byli blíže, už ale měli hlavy skloněné k předloktí, jistě aby vyrozuměli policii o incidentu a přivolali pomoc. Dian se vzpamatovávala rychleji, než ostatní a také se už věnovala svému biodispleji. Já se stále nemohl pořádně nadechnout. Dokázal jsem jen pohybovat krkem a očima, jinak mě mé tělo neposlouchalo.

„V pořádku?“ naklonila se ke mně Dian.

Pomyslel jsem si, jak se může tak hloupě ptát, když vidí, jak se válím na zemi a nemohu ze sebe dostat ani slovo. Přesto si zřejmě vyhodnotila, že v pořádku jsem a kulhajíc přešla na druhou stranu rozprášeného kruhu, kde ležela Gai. Zkoušel jsem pohnout prsty, nohama, čímkoli, ale pořád nic. Tělo mě neposlouchalo.

Nevím, jak dlouho ten stav trval. Zaslechl jsem blížící se sirény a až ten zvuk, jako kdyby vyburcoval mé nervy k aktivitě. Pohnul jsem nohama, pak rukama a s námahou se posadil. Někteří na tom byli podobně jako já, ostatní stále bezmocně leželi na místech, kam je srazil výboj z paralyzérů. Gai už také seděla a s pomocí Dian se snažila postavit.

Z policejního vozu vystoupili dva policisté v šedých uniformách a překvapeně zírali na povalující se hlouček obyvatel NewPari.

„Co se tu stalo?“ zeptal se velitel hlídky vzduchu před sebou.

„Paralyzér,“ vypravil jsem ze sebe.

„Paralyzér?“ opakoval po mě policista.

„Nějaká zrzatá čůza nás tu všechny sejmula,“ upřesnila mé sdělení Dian.

„Další dva vozy a zdravotníci!“ kývl policista na svého kolegu.

„Všichni v okruhu dvaceti metrů tu zůstanou. Potřebujeme záznamy z vašich neuroprocesorů. Stejně tak od všech obětí útoku,“ oslovil přítomné.

Vzápětí se objevil druhý policejní vůz a policisté začali s identifikací svědků. Velitel nejdříve prozkoumal záznamy z okolních kamer a pak vkročil do našeho hloučku postávajících a polosedících postav.

„Co jste to tu pořádali?“

„To byl jen takový nápad iniciovaný Dnem Vyhnání. Chtěli jsme poukázat na potřebu jednoty komunity a podřízení se jednotlivce většině,“ ozval se Ozz, který jako jediný unikl ochromení.

„A ten klobouk?“

„Pro symbolické cetky. Vysypal bych je. Každý mohl něčím přispět. Čímkoli,“ vysvětlil Ozz.

„Jste sdružení v nějaké skupině?“

„Divočáci. Většina tady je z naší skupiny, někteří nejsou členy, ale sdílejí naši síť,“ řekl Ozz.

„Dobře. Kolegové provedou vaši identifikaci a požádají o jednorázový přístup k vašim neuroprocesorům. Data za poslední hodinu. Bude s tím někdo z vás mít problém?“

Svorně jsme zavrtěli hlavami.

„Když budeme mít po prostudování záznamů individuální otázky, budeme vás kontaktovat,“ uzavřel své dotazy policista.

„Nevíte, čím nás poslala k zemi? To byl nějaký prostorový paralyzér?“ odvážil jsem se zeptat.

„Nevíme zatím, co ta žena použila,“ odpověděl.

„O výsledku šetření budete informováni na vaší síti,“ dodal a otočil se k nám zády.

Podarilo se mi konečně vstát. Došel jsem k oběma děvčatům. Gai stála a opírala se o Dian, která se už zdála být docela v pořádku.

„To byl skvělý nápad s těmi Divočáky,“ přivítala mě.

„Ty tu ženskou znáš?“ zeptal jsem se.

„Nikdy jsem ji neviděla,“ odvětila Dian.

„Ona tě ale odněkud zná,“ podotkl jsem.

„Netuším odkud. Možná někde na sítích viděla moji fotku nebo video.“

„Nevybavuji si ji z žádné ze skupin, které sdílíme. Byla trochu starší než my, řekla bych,“ dodala Gai.

„Podle mě jí bylo asi jako nám. Co budeme dělat?“ nadhodil jsem.

„Nic. Počkáme, až k nám doputuje nějaký policista, aby nás identifikoval a stáhl si data z našich neuroprocesorů. Doufám, že to celé nevyhodnotí jako narušení osobní svobody. V tom ta ženská měla pravdu. Nakonec to ještě schytáme my,“ prorokovala Gai.

„Nesmysl. To by si musel někdo stěžovat. A ona navíc použila naprosto nepřiměřenou obranu,“ namítla Dian.

„Otázka je, co je zač. Normální člověk nemůže mít k takovému zařízení přístup,“ řekl jsem.

„Uvidíme. My jsme to neorganizovali,“ pokrčila Gai rameny.

„Počkám na policistu a pak půjdu na ten pozdní oběd. Dorazím do bytu až někdy večer. Dám vědět,“ řekl jsem.

„Nemusíš spěchat. Zabavíme se,“ mrkla na mě Gai.

„Tak to si naopak musím pospíšet, abych o něco nepřišel,“ oplatil jsem jí mrknutí.

(3)

Podle mé předpovědi se oběd s rodiči protáhl až k deváté hodině a do svého bytu jsem dorazil před desátou. Opatrně jsem otevřel a protáhl se dovnitř. Chtěl jsem děvčata překvapit v ložnici, ale k mému údivu se svítilo v obývacím pokoji. Gai s Dian seděly vedle sebe na pohovce a chatovaly. Jako kdyby se nevnímaly.

„Haló,“ zavolał jsem.

Obě zvedly oči a automaticky zkontrolovaly čas.

„Jsi tu dřív, než jsme čekaly,“ řekla Gai.

„Jaký byl oběd?“ zeptala se Dian.

„Výslechový. Rodiče měli starost o mé zařazení. Pořád na mě útočili, čím bych chtěl být a když jsem po pravdě odpovídal, že nemám tušení, začali mi sami organizovat budoucnost. Měli spoustu nápadů, co bych mohl dělat. Naštěstí tam byl strýc a ten postupně hovor přesměroval jinam. Nesu od něj dárek,“ postavil jsem před ně lahev s průzračnou tekutinou.

„Pramenitá studniční voda,“ dodal jsem.

Dian odšroubovala uzávěr a přičichla si k obsahu.

„Ty jo!“ otrásla se a zmizela v kuchyni, odkud se vrátila se třemi sklenkami v rukách.

Nalila nám a pozdvihla svoji sklenku. Následovali jsme jejího příkladu, přičichli a obrátili obsah do sebe.

„Brrr,“ vypravila ze sebe Gai se sešklebeným obličejem.

„Ta piše! Já už mám jasno, co budeš dělat. Půjdeš farmařit, jako tvůj strýc,“ mlaskla Dian a začala plnit sklenky další dávkou.

Strýc Fran byl farmář a žil mimo město. Měl tvář, ruce i postavu člověka zvyklého trávit většinu času fyzickou prací pod širým nebem. Občas se uvolil zajít, jak říkal „k darmožroutům“ a přinést nám něco speciálního. Občas však jeho dary měly nepříjemné následky. Podle strýce to bylo tím, že naše trávicí soustava je degenerovaná.

„Budeš se divit, ale strýc mi tuhle práci vymlouval,“ řekl jsem.

„To se divím. Podle mého jsi stavěný na fyzickou práci. Hlavu máš sice o něco horší než my, ale tvoje fyzické parametry stojí za to,“ usrkla Dian z druhé sklenky.

„Jenže mě by nebavilo starat se o zeleninu a tak,“ odvětil jsem.

„A co by tě bavilo?“ zajímalo Gai.

„Trávit co nejvíce času s vámi dvěma.“

„To nás taky, ale nemůžeme strávit celý život v ložnici,“ zachichotala se Dian a obrátila do sebe zbytek sklenky.

„Brzdi. Na tuhle silnou vodu nejsi zvyklá,“ upozornil jsem ji.

Vyplázla na mě jazyk a nalila si další.

„Alespoň se na zítřek uvolníme,“ pronesla Gai a napodobila svoji přítelkyni.

„Můžeme se uvolnit i jinak,“ navrhl jsem.

„To se zdá být nevyhnutelným důsledkem požití této znamenité tekutiny,“ mlaskla Gai a mlsně se na mě zadívala.

„Musíš při tom ale myslet na nás a ne na nějaké vysněné holky,“ dodala Dian.

„Já při sexu vždycky myslím jen na vás,“ ohradil jsem se.

„Jen aby. Občas máš ve zvyku stočit pohled stranou nebo zavřít oči. Většinou před vyvrcholením. Určitě si pod sebou představuješ nějakou jinou,“ vyčetla mi Dian.

„Možná se spolu s námi už vyspal s polovinou města,“ přidala si Gai.

„Ty jsi blbá,“ zabručel jsem uraženě a nalil si raději další sklenku.

Ráno jsem se vzbudil v pokoji na koberci. Nějakou dobu jsem tupě zíral do stropu a pak jsem se převrhl na bok. V hlavě jsem měl

prázdnou. Vůbec jsem si nepamatoval, kdy jsem odpadl. Usoudil jsem, že děvčata jsou v ložnici a vyspávají a převálil se na břicho a pokusil se vstát. Pokus dopadl dobře, ale zamotala se mi hlava, takže jsem s sebou kecl zpátky na zem.

„No nazdar,“ pomyslel jsem si a dotkl se zápěstí. „Jedenáct třicet?!“ podivil jsem se.

Na druhý pokus jsem se dokázal udržet na nohou a dopotáčet se ke dveřím ložnice. Tam se mi zjevila nahá Gai, ležící na břiše, hlavu přikrytou polštářem. Dian ležela oblečená vedle ní na zádech a chrápala.

Pootevřel jsem ústa, abych je vzbudil, ale rozmyslel jsem si to a raději přešel do kuchyně.

„Dvojitou silnou černou kávu s cukrem,“ zadal jsem příkaz a opřel se o korpus přípravný.

Počkal jsem na cinknutí a odšoural se s hrnkem ke stolu. Pomalu jsem popíjel kávu a snažil se zprovoznit mozkové závity. Příliš se mi to nedařilo. Ve sprše jsem zadal teplou vodu a postupně ji ochlazoval na deset stupňů. Vylezl jsem z koupelny přece jen o něco čilejší a znovu přešel ke dveřím ložnice.

„Za hodinu máme komisi!“ zařval jsem.

Dian se posadila, jako kdyby ji vymrštila nějaká pružina.

„Si děláš prdel!?“ vykulila na mě oči.

Gai jen pozvedla levou ruku a spustila ji bezmocně zpět.

„Tak to jsme v pytlí,“ zamumlala do polštáře.

„Ten tvůj strýc! Bude z nás mít radost. Všichni skončíme u něj u okopávání kedlubnů,“ povzdychla si Dian a zahleděla se na své nohy.

„Jak to, že jste mě nikdo nesvlékl?“ podivila se.

„Chtěla jsem to udělat, ale opustily mě síly. Nebo to byla ztráta motivace?“ zauvažovala Gai.

„To jsem raději neslyšela,“ odtušila Dian a pošoupla se na okraj postele.

„Kde jsi spal ty?“ podívala se na mě.

„V pokoji. Nechtěl jsem vás rušit,“ odpověděl jsem.

„Spíš jsi neměl sílu se k nám doplazit. Nebo že by ztráta motivace?“

Usoudil jsem, že nemá smysl odpovídat a uchýlil se zpět do pokoje. Usídlil jsem se na pohovce a se zájmem naslouchal zvukům, provázejícím úsilí děvčat dostat se do formy. Konečně ke mně obě dospěly s hrnky kávy v rukách.

„Nezapomeň od nás pozdravovat strýčka,“ poznamenala Gai.

„Nemusely jste vypít celou lahev,“ namítl jsem.

„Mohl jsi nám víc pomáhat.“

„Pomáhal jsem až dost.“

Všichni jsme po té krátké slovní přestřelce vyčerpaní upadli do tiché meditace.

„Co snídaně?“ nadhodila Dian.

„Snídaně?“ podivila se Gai.

„Aha. Tak oběd?“

„Já nevím. Asi si dám ještě jednu kávu. A pak silný čaj. A pak další kávu,“ rozvažovala Gai.

„Já něco objednáám,“ řekl jsem a přemístil se do kuchyně.

„Třikrát silný černý čaj a šest koblih,“ zadal jsem objednávku a počkal, až příprava oznámí její dokončení. Vyskládal jsem hrnky a talíř s koblihami na táč a došel s ním zpět do pokoje.

„Klin se nezdá, ale je génius,“ ocenila Gai můj výběr.

Rozebrali jsme si šálky a pustili se do jídla. Okusovali jsme rozvázně koblihy v úspěšné snaze zachycovat unikající teplý jahodový jam.

„Za deset minut jedna,“ konstatovala Gai.

„Umyjeme si ruce od koblih a jdeme na to,“ přisvědčil jsem.

„Takže,“ začala nás instruovat Gai poté, kdy jsme se opět usadili na pohovce. „Je to oficiální pohovor, bude proto vhodné, aby byl před telestěnou vždy jen jeden z nás. Druzí dva mohou poslouchat a dívat se dveřmi z kuchyně nebo z ložnice. Říká se tomu komise, ale na druhé straně je jen jedna osoba. Většinou to prý probíhá tak, že je tam komisař a ten klade otázky. Někdy ale vede pohovor přímo nadřazená umělá inteligence. Uvidíme, kdo se na telestěně objeví. Zapnu tu tady v pokoji, odbydu si pohovor a pak bude vyzván další.“

„Dobře,“ přikývl jsem s Dian.

„Tak někam zmizte,“ vyzvala nás Gai. „Já zapínám telestěnu.“

„Nebudeme se dívat pootevřenými dveřmi, stačí poslouchat,“ navrhla Dian a sklesla na židli v kuchyni. Napodobil jsem ji. Zkontroloval jsem čas. Bylo za dvě minuty jedna. Přesně ve 13.00 se ozval vyzváněcí tón a vzápětí ženský hlas.

„Pohovor s uchazeči Gai Mare, Dian Zega a Klin Sous. Souhlasí?“

„Ano, jsem Gai Mare a nacházíme se v bytě číslo 327, 6. ulice, západní okres.“

„To není komisař, ale přímo MAI,“ podivila se Dian.

„Souhlasí. Pohovory proběhnou v pořadí Klin Sous, Gai Mare a Dian Zega,“ ozvalo se.

Strnul jsem.

„Byla jsem iniciátorkou společného pohovoru a proto si dovoluji navrhnout, že bych byla jako první,“ nedala se Gai.

„Pohovory proběhnou v pořadí, které jsem určila,“ zopakovala MAI.

„Mají proběhnout individuálně nebo mohou být přítomni i ostatní?“ zameněvovala ještě Gai.

„To není podstatné, oba přístupy jsou možné.“

Gai na nás mávla a soupla se na pohovce na stranu, aby mi přenechala místo ve středu. Posadil jsem se a upřel pohled na obrazovku, ze které se na mě dívala ženská tvář. Vypadala přívětivě, ale zároveň nezúčastněně. Sportovně vyhlížející obličej s tmavomodrýma očima, lemovaný hustým porostem bílých vlasů.

„Klin Sous,“ představil jsem se.

„Pro tvoji identifikaci byl odeslán kód. Potvrď ho prosím.“

V zápěstí mi cuklo. Přejel jsem prstem po předloktí a potvrdil svoji totožnost.

„Klin Sous. Třicet jedna let. Výška metr osmdesát sedm. Žije ve volném svazku s Gai Mare a Dian Zega. Zdravotní stav bez nálezu. Fyzické schopnosti jsou na horní hranici možných parametrů. Žádné zvláštní vlastnosti ani zájmy nebyly v průběhu studia zjištěny. Tvá studia trvala o tři roky déle, než je obvyklé. Souhlasí, nebo máš komentář?“ zrekapitulovala MAI stručně moji osobnost.

„Ani ne,“ odpověděl jsem.

„ANO nebo NE?“ řekla MAI.

„Chm, ne,“ odkašlal jsem si.

„Máš preferenci prospěšného zaměstnání?“

„Ne, nemám. Dám na tvé doporučení. Chci se ale vyhnout práci v kanceláři a využít při svém zaměstnání své fyzické i duševní předpoklady,“ vysoukal jsem ze sebe připravené prohlášení.

„Tím se výběr zužuje,“ šeptla vedle mě sedící Dian.

„Demontážní práce v Mrtvém městě a doprava získaného materiálu do recyklačních center. Vedoucí pracovní čtyř. Souhlasíš?“ navrhla mi bez jakékoli odmlky MAI.

„Jo, to by šlo,“ souhlasil jsem.

„Posílám koordináty, na které se v pondělí ráno dostavíš. Tvoje životní standardy zůstávají zachovány na stávající úrovni,“ doplnila MAI.

Pohlédl jsem na biodisplej na předloktí.

„V sedm hodin ráno?“ vzhlédl jsem.

„Každý pracovní den. Mohu to posunout i na šestou, pokud ti to bude lépe vyhovovat,“ sdělila MAI a mně se zazdalo, jako kdyby se v jejím vyrovnaném hlase objevil ironický tón.

„Ne, děkuji. Sedmá hodina vyhovuje,“ řekl jsem.

„Pohovor s Klin Sous ukončen ve 13.05,“ konstatovala MAI.

„Gai Mare,“ ozvala se Gai.

„Pro tvoji identifikaci byl odeslán kód. Potvrď ho prosím.“

Gai si přejela prstem po předloktí.

„Gai Mare. Dvacet osm let. Výška metr šedesát tři. Žije ve volném svazku s Dian Zega a Klin Sous. Zdravotní stav bez nálezu. Primárně lesbická orientace, nyní bisexuální. Fyzické schopnosti v rámci běžných parametrů. Intelpekt na horní hranici. Výtečné komunikační schopnosti. Registrován zájem o fungování společnosti a její ovlivňování pomocí sociálních sítí. Souhlasí, nebo máš komentář?“ zrekapitulovala MAI.

„Tato stručná charakteristika koresponduje s mým sebehodnocením,“ odvětila Gai.

„Výborně. Máš preferenci prospěšného zaměstnání?“

„Ráda bych pracovala v rámci nadřazené komunikační infrastruktury a podílela se na formování názorů a směřování obyvatel města NewPari, stejně jako na komunikaci s ostatními městy,“ formulovala Gai svůj požadavek.

„Vyhovuje se. Posílám koordináty, kam se v pondělí dostavíš. Tvoje standardy se od pondělka zvyšují na A+. Můžeš se o ně podělit se stávajícími spolubydlicími, pokud zůstaneš v tomto bytě,“ sdělila jí MAI.

„Děkuji, souhlasím,“ řekla Gai.

„Pohovor s Gai Mare ukončen ve 13.09.“

„Dian Zega.“

„Pro tvoji identifikaci byl odeslán kód. Potvrď ho prosím.“

I Dian si přejela po předloktí.

„Dian Zega. Dvacet sedm let. Výška metr šedesát osm. Žije ve volném svazku s Gai Mare a Klin Sous. Bisexuálka. Fyzické schopnosti i intelekt nad rámec běžných parametrů. Nízká kooperativnost. Extrémně zvědavá. Sklony ke svéhlavosti a k aroganci. Registrován zájem o historii a o budoucí směřování města. Souhlasí nebo máš komentář?“

Bylo vidět, že Dian váží odpověď.

„Podle mého názoru jsou uvedené vlastnosti subjektivně vytrženy a nevystihují komplexně moji osobnost,“ řekla.

„V čem konkrétně nevystihují tvoji osobnost? Prosím o doplnění.“

„Nejsem arogantní. Jsem rezervovaná, ostražitá a učenlivá. Zvědavá, s tím souhlasím.“

„To je v zásadě totéž. Rezervovanost a ostražitost mohou vyvolat arogantní chování,“ odvětila MAI.

„Mohou, ale nemusí. Žádám o doplnění mnou uvedených vlastností do mého hodnocení a o vypuštění zmínky o aroganci. Jsem ráda, že jsme se shodly na mém výsledném sebehodnocení,“ řekla Dian.

Zaslechl jsem, jak Gai vedle mě sykla.

„Tvé konstatování neodpovídá skutečnosti. Neshodly. Jen jinak interpretuješ zjištění expertů.“

„V čem je tedy rozdíl? Protiřečíš si. Tvrdíš, že mé sebehodnocení jen jinak interpretuje zjištění expertů a přesto ho nechceš akceptovat? Trvám na své žádosti,“ nehodlala ustoupit Dian.

„A právě nyní se v tvém chování projevuje arogance,“ konstatovala MAI.

„Nikoli v mém, ale v tvém. Měla by sis opravit software,“ odsekla Dian.

„Dian Zega nesouhlasí se stručným hodnocením své osoby ze strany expertů,“ konstatovala nevzrušeně MAI.

„Máš preferenci prospěšného zaměstnání?“ pokračovala.

„Ano, ráda bych se věnovala prognostice se zaměřením na komplexní plánování dalšího rozvoje města včetně potřebných zdrojů.“

„Takové pracovní místo neexistuje. Máš jinou preferenci?“

„Pokud neexistuje, jistě není problém ho zřídit. Prognostika dalšího rozvoje NewPari má přece zásadní důležitost pro formování naší budoucnosti,“ namítla Dian.

„Prognostické výhledy a jejich aktualizace znamenají průběžné hodnocení obrovského množství dat. Taková činnost je nad síly jakéhokoli lidského jedince. Vykonávám ji já. Pracovní místo by bylo nadbytečné.“

„Na univerzitě jsme se dozvěděli, že počet obyvatel NewPari přesahuje třista tisíc. Presk Gori Maesen včera ve svém proslovu ke Dni Vyhnání nepřímou uvedl, že počet obyvatel se pohybuje okolo stodvaceti tisíc. To je nepoměr skoro jedna ku třem. Jsem toho názoru, že jiný úhel pohledu na prognostické výhledy by byl prospěšný a mohl by plnit i kontrolní funkci,“ mlela si Dian stále svou.

„Presk se zmýlil. A tento případ nijak nesouvisí s prognostikou,“ zůstávala na svém MAI.

„Jaký je tedy aktuální počet obyvatel NewPari?“ zajímalo Dian.

„Tato otázka není předmětem pohovoru k pracovnímu zařazení. Opakuji – máš jinou preferenci ohledně svého pracovního zařazení?“

„Nemám. Trvám na prognostice.“

Tvář reprezentující MAI na telestěně se změnila. Nahradila ji ženská tvář s ostřejšími rysy a tmavě rusými vlasy. Připomněla mi tvář ženy, která nás včera poslala k zemi.

„Dian Zega nemá preferenci mezi existujícími pracovními místy. Určuji proto společensky prospěšné pracovní místo v městském sociálním zařízení péče o seniory v rámci centrální nemocnice v pozici sociální terénní pracovnice. Souhlasíš?“

„Nesouhlasím. Nabídni jiné,“ odsekla Dian.

Spolu s Gai jsme na ni hleděli s rostoucí obavou. Tohle její rozpoložení jsme oba dva znali. Platilo při něm jediné pravidlo – „Kdo před ní uteče, vyhraje.“

„Nabídka jiné pracovní pozice by byla vzhledem k nekooperativnosti Dian Zega neproduktivní. Pracovní zařazení platí. Posílám koordináty, kam se v pondělí ráno dostavíš. Tvoje standardy zůstávají zachovány na stávající úrovni,“ odříkala MAI.

„Nemusíš je posílat. Na tebou určenou pozici nenastoupím,“ odvětila Dian.

„V tom případě budeš od pondělí zařazena mezi osoby nekompatibilní s homogenním prostředím NewPari. Ztrácíš tím nárok na životní standardy,“ uvedla MAI.

„Odvolávám se tedy k vrchní komisi. Důvodem je nesoulad mezi tvým hodnocením mé osoby a mým sebehodnocením a nesouhlas s mým požadavkem na pracovní zařazení. Tebou určené pracovní místo neodpovídá mému studijnímu zaměření a mým kvalitám.“

„Odvolání se akceptuje. O jeho výsledku budeš vyrozuměna do třiceti dnů,“ sdělila jí MAI.

„Dian!“ vykřikla Gai, ale nebylo to nic platné.

„Ty arogantní mrcho. Nemáš nad sebou žádnou kontrolu a proto můžeš terorizovat tohle město. Jak se ti někdo postaví, snažíš se ho zlikvidovat. Tak to zkus se mnou. Uvidíme, jak to dopadne,“ procedila Dian mezi zuby.

„Pohovor s Dian Zega ukončen ve 13.16.“

Ženská tvář na telestěně zmizela a vystřídal ji motiv pole s vlnícími se klasy. V pokoji se rozhostilo ticho. Dian zírala sverpě před sebe a rty se jí pohybovaly, jako kdyby si přeríkávala pohovor s MAI. Gai zrychleně dýchala, jak se potřebovala uklidnit.

„Jdu do koupelny,“ ohlásila zadrhlým hlasem a zvedla se.

„Já si jdu pro kávu. Dokud ještě mohu využít své standardy,“ šeptla Dian a odkráčela do kuchyně.

Vypnul jsem automaticky telestěnu a rozvalil se na pohovce. Snažil jsem se vstřebat a pochopit, co se vlastně stalo. Přemítal jsem, jak bude Dian fungovat bez životních standardů. Jídlo jí mohu objednávat do přípravný já, ale jak se bude pohybovat po městě? Pěšky? Nebude mít přístup na kulturní představení, neobjedná si

nic v kavárně ani v restauraci. Bude mít vůbec přístup do sítí? Bude mít svůj účet?

Dveře od koupelny klaply a Gai zmizela v ložnici a zavřela za sebou. Dian se vrátila s kávou a sedla si vedle mě. Pomalu usrkávala a nevypadala, že by se chtěla o něčem bavit. Jako kdyby na něco čekala. V očích měla slzy. Cítil jsem z ní něco, co jsem neznal. Strach. Naklonil jsem se k ní a políbil ji na tvář. Nijak nereagovala a tak jsem se stáhl. Nevěděl jsem co dělat. Došel jsem si také pro kávu a posadil se zpět vedle ní na pohovku.

Dveře od ložnice se otevřely a v nich se objevila Gai s velkým kufrem. Dian k ní stočila pohled.

„Gai,“ šeptla.

„Nechala jsem si přidělit nový byt. Blíží k místu, kde budu pracovat,“ oznámila nám suše.

„Gai, prosím,“ zdvihla se Dian.

Gai zvedla ruku a zabodla proti ní do vzduchu ukazovák.

„Ty! Co sis myslela, že děláš!? Dohaduješ se o nějaké nepodstatné povahové charakteristiky! Vymyslíš si místo, které neexistuje! Co jsi dokázala? To sis myslela, že se bavíš s nějakými hňupy na síti, které můžeš provokovat?! Ty jsi blázen! Stáhneš za sebou všechny okolo sebe. Středobode světa!“

Prerývaně dýchala. Promnula si obličej. Podívala se na mě. Mohl jsem si všimnout, že i ona má v očích slzy.

„Sbohem Kline,“ smutně se usmála a pohlédla zpět na Dian.

„Miluji tě,“ zašeptaly její rty.

A Gai otevřela dveře a zmizela.

(4)

Dny po odchodu Gai mi splynuly v jeden celek. Po následujících několik dnů jsem nemohl uvěřit, že nás skutečně opustila. Stále jsem čekal, že se dveře od našeho bytu otevrou, ona vejde dovnitř a řekne, že to byl jen takový úlet a vrátí se zpět. Kontroloval jsem chaty, zda

se neobjeví nějaký její příspěvek v některé z námi sdílených skupin nebo se případně neozve přímo mně. Nic.

Žili jsme společně v mém bytě tři roky a za celou tu dobu kromě drobných rozmrsek, mezi námi nedošlo k žádnému vážnějšímu konfliktu. S Dian jsem před jejím příchodem žil několik měsíců. Netušil jsem, že je bisexuálka, dokud mě nepožádala, jestli by se k nám nemohla přistěhovat její přítelkyně. Do té doby jsem o jejich vztahu neměl tušení. S příchodem Gai se po překonání mé ostýchavosti náš vztah rozvinul do nepřeberné škály sexuálních hrátek. A najednou byl konec.

Dian se přede mnou ukryla za bariéru mlčení. Vydržela sedět beze slova po několik hodin v kuchyni nebo mizela ven. Netušil jsem, kde se potuluje a narůstal ve mně strach, že mě opustí i ona. Byl jsem jako paralyzovaný a neodvažoval jsem s ní začít hovor o tom, co plánuje, co chce dělat. Ten stav vydržel až do pátku.

V pátek ráno jsme oba obdrželi výzvu k hlasování k volbě nového preska. Gori Maesen odstoupil, neboť, jak stálo v doprovodné informaci, se chce věnovat jiným úkolům prospěšným pro naše město. Volit jsme mohli mezi Beni Melbem a Nei Muni. Na biodispleji se na mě usmívala mužská a ženská tvář. Ani jedno ani druhé jméno mi nic neříkalo.

„Dian?“ obrátil jsem se ke své přítelkyni. „Koho budeš volit?“

„Nikoho. Neznám je takže se nemůžu rozhodnout,“ utrousila.

„Hm, já zkusím tu Nei. Je docela hezká,“ řekl jsem.

„Muži budou volit Nei a ženy Beniho. Jak objektivní přístup,“ ušklíbla se.

„Taky mi přišly k hlasování dva nové zákony. Nakládání s odpady a shromažďování. Máš je taky?“ pokoušel jsem se udržet rozhovor.

„Jasně, že jo. Ještě není pondělí. A budu hlasovat u obou záporně, abych té mrše potvrdila, jak jsem arogantní a nekooperativní,“ ujistila mě.

„Já je odklepnu,“ zamručel jsem.

„Četl jsi je?“

„A ty?“ pohlédl jsem na ni.

„Ten zákon o shromažďování bychom si měli pročíst. Třeba je reakcí na náš pondělní incident. Díval ses už na síť Divočáků?“

„Ne.“

„Policie nás informuje, že celý incident prošetřila a nebude nikoho obviňovat. Ani tu ženu ani organizátory nepovolené akce. Žádná jména tam neuvádějí,“ řekla.

„To je dobře,“ poznamenal jsem.

Konečně si ke mně přisedla. Políbila mě a upřela na mě své hnědé oči.

„V pondělí nastupuji na místo, které mně ta mrcha přidělila. Takže mé životní standardy zůstanou na stávající úrovni. Společně si můžeme dál dovolit tenhle byt. Pokud mě tu strpíš,“ řekla.

„Co to povídáš?!“ objal jsem ji. „Měl jsem strach, že odejdeš jako Gai.“

„Uvažovala jsem o tom. Rozhovorem s tou mrchou jsem se trvale zařadila mezi problémové obyvatele. A soužití s problémovým obyvatelem přinese problémy i tomu druhému. Nedostaneš se k žádnému lukrativnímu pracovnímu zařazení,“ řekla.

„Víš přece, že nemám žádné ambice. Chci prostě jen žít spokojený život,“ namítl jsem.

„Jo, to je na tobě sympatické. Gai to viděla jinak.“

„Nemusela hned odcházet. Mohli jsme se dohodnout, co uděláme. Měli jsme na to celý tenhle týden,“ podotkl jsem.

„Ne, to já jí nedala volbu. Po tom mém výbuchu musela zvolit mezi mnou a celým svým životem. A musela zvolit rychle, aby si nenarušila psychologický profil. Rozhodla se a já jí nic nezazlívám. To já rozbila náš vztah, ne ona,“ zavrtěla Dian hlavou.

„Co tvoje odvolání?“ zeptal jsem se.

„Žádost jsem nestáhla. Nedělám si ale iluzi, jak dopadne. Zamítanou ho. Ale přece jim to neulehčím.“

„Takže, zůstáváme spolu?“ ujišťoval jsem se.

„Asi bych nezvládla rozbití obou svých vztahů. Víš co je tvoje nejlepší vlastnost Kline? Kromě toho, že jsi fakt supervýkonný mazlík? Jsi naprosto v pohodě. Neděláš si starost, co bude příští den. Nezajímá tě kariéra. Ty se prostě snažíš prožít každý den a vzít si z něj to nejlepší, co přinese. A to špatné házíš za hlavu. Proto jsi pořád pozitivní a to je fajn.“

„Jo, asi jo. Hele a ještě ke Gai. Všiml jsem si, že zmizela ze všech sítí, které sdílíme.“

„Odstříhla se. Nechce, abychom s ní mohli komunikovat. Myslím ale, že se zase někam přihlásila s jinou identitou. Ona nemůže bez sítí existovat.“

„Vrátí se?“ pohlédl jsem na ni.

Dian se usmála. Byl to smutný úsměv.

„Ne Kline. Ona už se nikdy nevrátí.“

Pondělní ráno bylo hrozné. Cítil jsem se jako před důležitou zkouškou, což znamenalo, že jsem prakticky nespal. Buzení jsem si nastavil na půl šestou a byl to pro mě takový šok, že jsem nejdříve jen zíral do šedého rána a snažil si uvědomit, proč vstávám tak brzy. Naštěstí Dian vstávala stejně jako já a vyhnala mě z postele.

Společně jsme víceméně mlčky posnádali, rozloučili se a vyrazili každý do svého prvního pracovního dne. Dian do centrální nemocnice a já do recyklačního centra. Bylo teplé ráno a tak jsem zvolil skútr. Na ulicích byl malý provoz a před budovu jsem dorazil v půl sedmé.

„Zítřka si mohu dovolit vstát o patnáct minut později,“ uvědomil jsem si první dobrou zprávu.

V recyklačním centru mě zaregistrovali, ale musel jsem čekat až do osmé hodiny, kdy do práce dorazila personalistka. Absolvoval jsem nudný úvodní pohovor a pak přišla na řadu školení. Bezpečnost práce, pracovní postupy, seznámení se s vnitřními předpisy a nějaké psychologické testy. Končil jsem ve dvě hodiny a měl úplně vycvakáno.

O tom, co budu dělat, jsem se nedozvěděl nic. Na dotaz, zda mám zítra dorazit na osmou, mi odpověděli, že půl sedmá bude ten správný čas. Otráveně jsem si vzal venku volnou koloběžku a zamířil domů.

Napadlo mě, že Dian má už určitě také volno a zkusil jí zavolat, ale dozvěděl jsem se, že bude končit až ve čtyři. Od rána jsem nejedl a tak jsem zamířil do našeho oblíbeného fastfoodu. Vydržel jsem tam až do čtyř. Pak jsem objednal auto a oznámil Dian, že na ni budu

čekat před nemocnicí. Podle jejích instrukcí jsem zaparkoval u jednoho z bočních vjezdů do areálu. Dian vyšla sama. Mávl jsem na ni.

„Jak bylo?“ zeptala se.

„Samá školení. A zítra tam prý musím být v půl sedmé,“ postěžoval jsem si.

„Chudáčku. Já to měla podobné. Nabídli mi, že mohu chodit na osmou, ale rozhodla jsem se, že s tebou budu solidární a tak budu mít směnu od sedmi do tří. Stejně bys mě ráno budil,“ odpověděla.

„Budeš mít směny?“ napadlo mě.

„Směny mají pečovatelky a ošetřující personál. Já jsem sociální pracovnice. Psychologická podpora. Na rozdíl od ostatních mám pevnou pracovní dobu. Naštěstí.“

„To není tak špatné,“ pohlédl jsem na ni.

„Uvidíme.“

„Jedla jsi?“

„Jo, mají tam docela dobrou kantýnu. Jen ten pach desinfekce to tam kazí.“

„Takže domů nebo někam zajdeme?“

Volba padla na náš byt. Jako kdyby z nás spadlo závaží. Konečně jsme věděli, na čem jsme a jak bude náš pracovní život zhruba vypadat. Byli jsme uvolnění a poprvé od odchodu Gai jsme měli sex. Opatrný. Jako kdybychom se milovali poprvé. Oba jsme cítili, že to není ono a že si budeme muset po letech našeho soužití zvykat na intimní život ve dvou.

Druhý pracovní den už byl zajímavější. Tentokrát jsem nemusel čekat. Nasměrovali mě rovnou ke koordinátorovi. Byl to menší chlapík okolo čtyřicítky s unavenýma očima. Spolu s ním tam byl vedoucí pracovní čety, Rica Bache. Starý suchý chlápek s bílými vlasy.

„Rica na konci měsíce odchází na odpočinek. Má odslouženo. Ty, Kline, po něm převezmeš jeho četu. Do konce měsíce budete pracovat v tandemu. Snaž se od něj naučit co nejvíc. A pamatuj si, že hlavní je, aby se všichni vždy vrátili zdraví. Tahle práce bývá někdy nebezpečná. Bude na tobě, abys zvážil a vyhodnotil rizika a zvolil správný pracovní postup. Jsi zodpovědný za zdraví a životy svých lidí. Je ti to jasné?“ sdělil mi koordinátor.

„Ano,“ přikývl jsem.

„Četa vyrazí každý pracovní den přesně v osm hodin. Chlapci přicházejí o půl hodiny dříve, aby se převlékli a připravili auta a náradí. Vedoucí pracovní čtyři je tu v sedm, aby převzal denní pracovní příkaz a připravil itinerář prací. Konec pracovní směny je ve tři hodiny. Ty, jako vedoucí čtyři pak musí uzavřít denní příkaz a odevzdat ho. Takže budeš končit okolo čtvrté. Dotazy?“

„Předpokládám, že všechno mi vysvětlí tady Rica,“ ukázal jsem na starocha.

„Přvezmi si ho,“ pokývl koordinátor a propustil nás.

Rica mi pokynul, abych ho následoval.

„Jdeme nejdřív ke mně do kanceláře. Máme čas, než dorazí chlapci, takže můžeme probrat pár věcí. Ví, že na konci měsíce končím a taky ví, že přijde někdo nový. Jsou na tebe zvědaví,“ otevřel dveře a vpustil mě do malého kamrlíku, kterému říkal kancelář.

Byl tu malý stůl, tři židle, na jedné straně telestěna a druhou zeď zakrývala mapa Mrtvého města.

„Aby mi to bylo jasné, ty ses na tohle místo přihlásil nebo ti ho přidělili?“ zeptal se Rica.

„To druhé. Neměl jsem jasno, co bych chtěl dělat. Věděl jsem jen, že nechci celý den vyseďávat v kanceláři,“ odpověděl jsem.

„Máš ale za sebou univerzitu, jak mi říkal šéf?“

„To mám, ale popravdě mě to tam nebavilo. Oba rodiče mají také univerzitní vzdělání a nějak si nedovedli představit, že já bych ho neměl. Nebýt mé přítelkyně (omezil jsem raději jejich počet na současný stav), tak bych ji asi nedodělal,“ rozhodl jsem se pro otevřenost.

„To pak jo. Ono je tohle místo někde na rozhraní univerzitního a odborného vzdělání. Jeden z mých chlapců na něj měl záľusk. Ten tě bude skousávat trochu hůř. Ty jsi ale kus chlapa a tak by k tobě měli mít respekt. Popravdě, vypadáš spíš jako udělanej postaru, než z líhně.“

„Přesto jsem z líhně.“

„Tak to tam asi někomu ujela ruka s nějakýma hormonama,“ ušklíbl se Rica.

„Takže, koordinátora jsi viděl,“ pokračoval.

„Není špatnej, ale je to ryzí byrokrat. Každý ráno od něj budeš mít v systému připravený denní příkaz. Odpoledne ho vyplněný

a uzavřený vložíš zpět do systému. Tím je ukončený. Je dobrý si udělat ráno krátkou přípravu, kam máš jet a co to bude za práci. Ukážeme si to prakticky," zobrazil na telestěně dnešní příkaz.

„Tady je adresa, kam se pojede. Jak vidíš, zároveň se ukáže na mapě. Zvolíš si nejkratší trasu. Tady je typ budovy a kde se budeme pohybovat. Takže vidíš, že je to bytový dům a my budeme v přízemí a v prvním a druhém patře. Typ práce – demontáž kabelů, plastových věcí a kovů. To nás zajímá vždycky. Ostatní necháváme ležet.

Moje četa má patnáct lidí a čtyři auta. Tři nákladáky jsou na odvoz odpadu. Jeden na kabely, jeden na plasty a jeden na kov. Po práci vyklopí náklad v depu. Já mám k dispozici technický vůz s vybavením pro naše práce. To je asi pro začátek všechno. Ostatní uvidíš v terénu," uzavřel svůj krátký výklad.

„Chci si zkusit práci s ostatními, abych věděl, oč jde. Ty asi fyzicky nepracuješ, jen na ně dáváš pozor?" ujasňoval jsem si.

„Jo. A je to od tebe dobřej nápad. Kluci tě pak budou brát jinak, když uvidí, že nejsi nějaký trouba s tabulkou. Jak ale začneš šéfovat, tak se chovej jako šéf. Moc se nebratříčkůj. A měj pořád na paměti, že za ně odpovídáš. Kdyby se ti někdo přizabil, tak ti to koordinátor přišije a končíš. Chrání si záda a umí to fakt dobře.“

Zahleděl jsem se na mapu Mrtvého města. Jeho plocha zabírala odhadem devadesát procent rozlohy celého NewPari.

„Byls tam někdy?" pohlédl na mě Rica.

„Ne, viděl jsem ho jen zvenku. Strýc je farmář a vzal mě jednou na okružní jízdu po vnitřní straně perimetru," řekl jsem.

„Dneska tedy uvidíš, jak vypadá uvnitř. Někdy tam narazíš na zajímavý věci.“

„Fakt tam žijí zombie?" mrkl jsem na něj.

Rica se uchechtl. „Zombie zrovna ne. Jak jsem ale řekl, občas tam narazíš na zajímavý věci.“

„Tak jo. Jdu tě představit chlapcům," plácl mě po rameni.

Zamířili jsme do šaten a mě cestou k nim úplně vyschlo v ústech. Snažil jsem se tvářit klidně, ale uvnitř jsem byl celý rozklepaný. Když Rica otevřel dveře do šatny, nechal jsem ho vejít prvního a protáhl

se za ním. Ocitli jsme se před skupinou mužů. Jejich oči sjely z Rica a zůstaly viset na mě.

„Tak chlapci. Jak víte, budu na konci tohotohle měsíce končit. Za ta léta mám toho opravdu dost a rád jdu na odpočinek. Chci vám představit svého nástupce, Klina Souse. Jak vidíte, je to kus chlapa a nemám pochybnosti, že se rychle zapracuje. Jeho strýc je farmář, takže je jasný, že ví, co je to práce. Proto taky chce začít makat s vámi, aby věděl, co naše profese všechno obnáší. Správněj přístup. Budeme spolu v tandemu do konce měsíce a pak vás převezme. Kline, chceš něco říct?“ obrátil se Rica ke mně.

„Nejsem stavěný na proslovy. Určitě si s tvými lidmi řekneme hodně věcí při práci a tam se taky vzájemně lépe poznáme,“ řekl jsem.

„Tak jdeme na to. My s Klinem pojedeme v techničáku. Na místě se pak domluvíme, ke který partě se přifaří,“ vyzval nás Rica.

Vyšli jsme z budovy na parkoviště obehnané vysokým plotem a nasedli do aut. Rica se ujal řízení a vyrazil jako první. Nákladáky se zařadily za nás. Všiml jsem si, že při výjezdu z areálu ostraha neztotožnila jen řidiče aut, ale celé jejich posádky. Průmyslová zóna, jejíž součástí bylo i recyklační centrum, byla umístěna ve východní části města, kde sousedila s Mrtvým městem. U brány v plotu, oddělujícího nás od něj, nás opět zkontrolovala ostraha. Poté jsme vjeli dovnitř a zamířili po nastavené trase k našemu dnešnímu cíli.

„Kontrolují všechny, kdo jedou dovnitř?“ obrátil jsem se na Rica.

„A všechny kdo jedou ven,“ dodal.

„To si snad myslíš, že by tam někdo zůstal?“ podivil jsem se.

Rica se zazubil, ale neodpověděl.

Pokračovali jsme ulicemi, u kterých jsem ještě jako malý kluk pamatoval, že patřily k živé části NewPari. Nyní je lemovaly opuštěné chodníky s prorůstající travou a plevelem. Bylo to zvláštní. Vystavěli je lidé a nyní si je opuštěné brala pomalu ale jistě zpět příroda. Divočina se vplížila k nám dovnitř perimetru.

„Žijí tu nějaká divoká zvířata?“ otočil jsem se znovu k Ricovi.

„Potkani, myši, hadi, nějaké kočky, kuny, ptáci. Prý tu viděli i jezevce a lišku. To ale dál, ve druhé a třetí zóně. Tam už nejezdíme. Pokud vím, město tam posílá každého půl roku na průzkum občasné skupiny vědátorů. Kontrolují to tam,“ odvětil.

Objeli jsme ještě jeden blok a Rica zastavil před pětipodlažním domem. Vypadal stále dobře, na první pohled nebyla vidět žádná opadaná omítka a okna byla celá. Jen chodník před ním a schodiště pokrývala vrstva prachu a hlíny, ze které vyrůstala tráva.

„Jsme tady,“ konstatoval Rica. „Rozhod jsem se, že tě první týden přidělím ke kabelákům. Vede je Mel Soni. To je ten, co si myslel na můj místo. Alespoň se rovnou vzájemně okouknete.“

Vystoupili jsme.

„Takže! Vedoucí jednotlivých part ke mně,“ houkl Rica.

Přiloudali se k nám tři muži.

„Mel Soni, velí kabelákům. Mele, Klin bude tento týden s vámi. Ukaž mu, jak se co dělá a na co si má dát při téhle práci pozor,“ představil nás Rica.

Mel přikývl. Byl to podsaditý chlapík s kulatou hlavou, obrostlou krátkými vlasy a vousy. Jeho tmavé oči si mě změřily, ale v jeho tváři jsem nezachytil nepřátelský výraz.

„Silv Bert má na starost partu, která se zajímá o všechno z plastů. Mimo kabelů.“

Hubený a vytáhlý Silv mi pokynul rukou.

„Tom Kari má na starost kovový materiály,“ ukázal Rica na třetího z mužů.

Tom byl ze všech tří nejmladší a tipoval jsem, že je mu něco málo přes dvacet.

„Tak chlapci. Dneska máme na starost přízemí a první dvě patra. Nikam výš se neleze. Nemělo by tam být nic rizikového, je to obytný dům. Postup standardní. Nejdříve to my čtyři, vlastně nás pět obhlídne a pak tam pustíme ostatní.“

Vyšli jsme po schodech k hlavnímu vchodu. Vstup byl pootevřený. Na náš příchod nereagoval, byl odpojený od elektřiny. Protáhli jsme se za Ricem dovnitř a rozsvítili své baterky. Mel vytáhl tablet a ťukl na displej.

„Rozvodná skříň by měla být v technické místnosti vedle výtahu,“ ukázal.

Strčil do dveří a světlo baterek nám odhalilo malou holou místnost s rozvaděčovou skříní. Mel odložil baterku, vytáhl klíč a odjistil dvířka rozvaděče.

„Všechny jističe jsou dole,“ konstatoval. „Pro jistotu zkusím, jestli nejde do hlavního jističe šťáva.“

Vytáhl z brašny měřák a zkontroloval napětí.

„Tohle nikde nepodceňujeme,“ obrátil se ke mně Rica. „Mrtvé město by mělo být kompletně odstřiženo od elektřiny, ale občas se nám stane, že narazíme na nějaký kabel, který je pod proudem. Proto proměřujeme každý, než se do něj pustíme. Mel má v tabletu schéma elektrických rozvodů v budově, ale to taky nemusí být přesné. Záleží to na tom, jak svědomití byli elektrikáři, kteří tu kdysi ty rozvody dělali. Kabeláž se občas musí uzpůsobit místu, které pro ni nechali stavaři a pokud elektrikář neuvede změnu do dokumentace, tak o tom nikdo neví. Zjistíme to až my.“

„Stává se to často?“ zeptal jsem se Mela.

„Docela jo,“ odušil Mel, kontrolujíc postupně jednotlivé kabely vedoucí od jističů.

„Dobrý,“ sdělil nám.

Vyšli jsme zpět na hlavní chodbu a pustili se nejdříve doleva. Jak jsem pochopil, jediný, kdo měl údaje o tom, co se v budově nalézá z hlediska jeho profese, byl Mel. Ostatní si fotili jednotlivé prostory a program jim z fotek kategorizoval předměty z plastu a kovu.

Prošli jsme postupně přízemí a pak jsme po schodech vyšli do prvního patra. Obě strany chodby lemovaly dveře od bytů. Všechny byly odblokované, takže jsme se bez problémů dostávali dovnitř. Zaprášenými okny pronikalo matné světlo a my mohli zhasnout baterky.

Většina bytů byla bez nábytku. Zůstalo vybavení koupelen a kuchyní a vestavěné skříně s uloženými věcmi. Otevřel jsem jednu v ložnici. Přivítal mě zatuchlý vzduch a hromádka šatů na dně skříně.

„Proč se to nevyklízí najednou? Jednodušší by bylo všechno odvést k recyklaci při vyklízení, než se sem vracet,“ zeptal sem se.

„To záleží na tom, jak jsou v době vyklízení vytížené recyklační linky. Někde se to dělá najednou, ale většinou se likviduje jen nábytek a k ostatnímu se vracíme podle potřeby. Jsou to vlastně sklady surovin zadarmo. Nemusí se vytápět ani osvětlovat,“ řekl Rica.